

והאכן הוא היה סגלה מלכים, היה שיחת מלאכי השרת, שיחת חיות ושרפים ואופנים, שיחת כל העליונים והמתהונים, ידיעת המשמש והלבנה בעותים, עת וזמן לכלל.

כל הטעמים והנקודות והאותיות כלילים בה, קול, דברו ומחשבה כלילים בה. היה כתר תורה וכתר בהנה וכתר בראש כל האותיות, כמו זה: ש, על האבן הוא אמר רבינו עקיבא לחבירו, כתתגינו לאבני שיש

טהור, אל תאמר מים מים. והוא קוץ של כל האותיות. בפמו זה ד. קוץ של כל אות ואות, שעור קומה שלחן ו mammals למטה וממטה למעלה, וסוד הדבר - מקצת השמים ועד קצה השמים, וזה סוד לך יהו"ה הגדרה והגבורה והתפארה וגומר. לך יהו"ה הממלכה - זו מלכות, שהיא בכל.

והוא צפוף של העופות הקדושים, שנאמר בהם כי עוף השמים יוליך את הקול, האצפוף של כל האפרים, שהן נשומות קדושים שמצפפים בכמה תפלות, שיחת חיות, שהם פלמייד חכמים, ובגלה נאמר ויצא יצחק לשיח בשדה וכי,

ואין שיחת אלא תפלת. ובגלה נאמר, תפלה שחנית חובה, תפלה ערבית רשות, שהיא רשות הלילה בפניהם עצמה, ומושום כה אין לה קביעות בלילה, שודמה לגלוות, אלא פעמים נמצאת שם ופעמים אין נמצאת.

אשר מי שפוגש אותה, כמו יעקב שנאמר בו ויפגע במקום וילן שם עמה כי בא המשמש, עד שבא בעלה ושמר אותה וכן שם עמה. ממש ואילך קבועה חובה.

והאי אבן אהי סגולת מלכים, אהי שיחת מלאכי השרת, שיחת חיזון ושרפים ואופנים, שיחת כל עלאין ותתאיין, ידיעת שימוש וסיהרא בעותים, עת וזמן לכלא.

בל טעמי ונקיי ואתוון כלילן בה, קלא דבריו ומחשבה, כלילן בה, אהי כתר תורה, וכתר בהנה, וכתר מלכות, ואהי תנא ביריש כל אתוון, בגונא דא ש, ועל האי אבנא אמר רבינו עקיבא לחבירו, כתתגינו לאבני שיש

ויאדי קוץ דכל אתוון, ב גונא דא ד, קוץ דכל את ואת, שיעור קומה דילחון ו, מעילא למתא ומפתא לעילא, גרא דמלחה מקאה השמים ועד קאה השמים (דברים ד א). ורא דא לך יי' הגדרה והגבורה והתפארה וגומר (ד"ה א ב), לך יי' הממלכה דא מלכות, דאייה בכלא.

ויאדו צפוף עופין קדישין, דאמיר בהון (קהלת י ב) כי עוף השמים יוליך את הקול, צפופה דכל צפرين דאיןון גש망תין קדישין, דמצפפני בכמה צלותין, שיחת חיזון דאיןון תלמידי חכמים, ובגינה אמר (בראשית כד ט) ויצא יצחק לשוח בשדה וכו', ולית שיחת אלא צלותא.

ובגינה אמר תפלה שחנית חובה, תפלה ערבית רשות, דאייה רשו דليلה בפניהם עצמה, ובגין דא לית לה קביעות בלילא דדמייא לגולותא, אלא זמני אשפהחת תפוץ זמני לא אשפהחת.

ובאה אהי מאן דפגע בה, בגין יעקב דאמיר ביה (שם כח א) ויפגע במקום וילן שם עמה כי בא המשמש, עד דאיתא בעלה ונטיר לה, ובת פמן עמה, מפטמן ואילך קבועה חובה.